

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเอง ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยที่ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลหรือข่าวสารต่าง ๆ จากการฟังและการอ่าน และส่งสารเพื่อสื่อความหมายหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนด้วยการพูดและการเขียน ทักษะทางภาษาทั้ง 4 อย่างนี้จะต้องมีการเชื่อมโยงกัน จึงจะทำให้การใช้ภาษามีประสิทธิภาพ หรือที่เรียกว่า ทักษะสัมพันธ์ เช่น เมื่อมีการอ่านเรื่องแล้ว จะมีการพูดหรือเขียนตอบคำถาม มีการฟังข้อความแล้วมีการเขียนอธิบายหรือเล่าให้ผู้อื่นฟัง เป็นต้น ดังนั้นทักษะทั้ง 4 จึงมีความสำคัญเท่าเทียมกันในการพัฒนาความรู้ความสามารถในวิชาภาษาไทย

ในการทำวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร" ซึ่งเป็นการศึกษาความสามารถของนักเรียนในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าและรวบรวมเนื้อหาความรู้ดังกล่าวจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการฟัง
2. เอกสารเกี่ยวกับการพูด
3. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน
4. เอกสารเกี่ยวกับการเขียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

ความหมายและความสำคัญของการฟัง

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังที่น่าสนใจไว้หลายประการ ได้แก่ วีระชัย มีชอบธรรม และคณะ (2530 : 6) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า

การฟัง หมายถึง การค้นหาความหมายที่แท้จริงของเสียงที่ได้ยิน ไม่ว่าจะเสียงนั้นจะเป็นเสียงคนพูด เสียงดนตรี หรือเสียงธรรมชาติ เมื่อได้ฟังแล้วจะเกิดการรู้เรื่อง รู้จัก ใช้วิจารณญาณว่าสิ่งใดควรฟังหรือไม่

ควรฟัง สิ่งใดควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ ซึ่งผู้ฟังต้องกลั่นกรองสิ่งที่ได้ยินได้
ฟังไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2530 : 41) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า "การฟังเป็น
กระบวนการรับสารของมนุษย์ที่ใช้ทั้งร่างกายและจิตใจ ด้านร่างกายต้องอาศัยความพร้อมของ
ประสาทหูรับรู้เสียงในภาษาต่อจากนั้นจะใช้จิตใจและสมองตีความหรือกำหนดความหมายของเสียง
ที่ได้ยิน โดยโยงเข้ากับประสบการณ์เดิม แล้วจึงเกิดความเข้าใจและเกิดปฏิกิริยาตอบสนองได้"

นอกจากนี้ วิลกา เอ็ม วีเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980 : 16) ได้ให้ความ
หมายของการฟัง สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะที่สร้างสรรค์ เมื่อได้ยินเสียงผู้ฟังจะอาศัยคำ การ
เรียงลำดับคำ และน้ำเสียงที่ได้ยินมาสร้างความหมาย การสร้างความหมายนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ
3 ประการคือ

1. การชี้แนะทางภาษาศาสตร์ หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังได้ฟังผ่านหู ทั้งสำเนียงคำ
และการจัดเรียงคำออกมาเป็นคำพูด ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะ
สามารถสร้างข้อความที่ตามมาได้หมดจากคำพูดในตอนต้น
2. สถานการณ์ในการพูด ที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟังคือ ความสัมพันธ์ระหว่าง
สิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน สิ่งที่น่ามาพูด และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป
3. ความเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด ทักษะ และ
จุดมุ่งหมายของการพูด

จากคำจำกัดความของการฟังที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า การฟัง คือกระบวนการ
การรับข่าวสาร ซึ่งมีขั้นตอนสำคัญได้แก่ หูรับรู้เสียงในภาษา จากนั้นสมองจะตีความหมายของเสียง
ที่ได้ยินและสร้างความเข้าใจต่อข่าวสารนั้น ความสามารถในการฟังของคนเรานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย
หลายอย่าง เช่น ความสามารถของผู้พูดในการส่งสาร สถานการณ์ในขณะที่มีการส่งสาร ความตั้งใจ
และทัศนคติของผู้รับสาร ตัวเสียงที่ได้ฟัง นอกจากนี้การฟังที่มีประสิทธิภาพ ผู้ฟังควรจะต้องใช้
วิจรรณญาณในการกลั่นกรองสิ่งที่ฟังมาใช้ให้เป็นประโยชน์

ปัจจุบันระบบการสื่อสารก้าวหน้ามากขึ้น การเผยแพร่ความรู้มีได้หลายรูปแบบ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การฟังจึงมีบทบาทสำคัญในการรับถ่ายทอดความรู้นั้น นอกจากนี้ในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมก็ต้องมีการฟังความคิดเห็น ความรู้สึกซึ่งกันและกัน โดยสรุป การฟังจึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก ดังที่สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 61) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า "การฟังเป็นทักษะการรับสารที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน การฟังมากทำให้เป็นผู้มีความรอบรู้ และการฝึกการฟังเป็นการฝึกมารยาท เพื่อการอยู่ร่วมกันได้ดีในสังคม"

ลักษณะและประเภทของการฟัง

ปรีชา นิรัฐประดิษฐ์ (2530 : 34-35) ได้กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการฟังตามลำดับขั้นตอนสรุป ดังต่อไปนี้

1. ได้ยิน (hearing) เป็นระดับต้นของการฟังที่มนุษย์สามารถทำได้โดยรับเสียงที่ผ่านเข้ามาในโสตประสาท แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน
2. แยก (matching) เมื่อรับเสียงมา สมองและจิตใจจะเริ่มแยกเสียงแยกพยางค์นำมาจับเข้าคู่กัน หรือเทียบเคียงเสียงว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกัน แล้วนำไปโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมที่เคยรับฟังมาแล้ว
3. รับ (accepting) หลังจากโยงเสียงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนแล้ว ผู้ฟังจะรับว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นภาษาที่ตนเองรู้จักหรือสื่อความหมายได้หรือไม่
4. ตีความ (interpreting) เมื่อรับว่าเป็นภาษาที่ตนเองรู้จัก จะตีความหรือแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินนั้นออกมา การตีความนั้นอาจตีความเป็นคำ ๆ หรือเป็นกลุ่มคำ หรือเป็นประโยค หรือเป็นข้อความก็แล้วแต่ความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้ส่งสารพูดออกมา
5. เข้าใจ (understanding) เมื่อตีความได้แล้วผู้ฟังย่อมจะเกิดความเข้าใจสารนั้นโดยอาศัยความคิดและประสบการณ์เดิมของผู้ฟัง
6. เชื่อ (believing) คือการที่ผู้ฟังจะตัดสินใจว่าสิ่งที่ได้ยินมานั้นยอมรับได้หรือไม่ เชื่อถือได้หรือไม่ ซึ่งย่อมต้องอาศัยความคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณา

พันธุทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ (2533 : 5) ได้แบ่งประเภทของการฟังตามวัตถุประสงค์ในการฟังได้เป็น 3 ประเภท สรุปได้คือ

1. ฟังเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน (enjoyment) เป็นการฟังที่ไม่ต้องอาศัยสมาธิมากนัก เป็นการผ่อนคลายจิตใจ เรื่องที่ฟังควรเป็นเรื่องที่ดั่งใจ อาจเป็นบทกวี เรื่องสั้น นิยาย นิทาน ดนตรี
2. ฟังเพื่อความรู้ (information) ผู้ฟังต้องมีสมาธิในการฟัง เข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูดและวัตถุประสงค์ในการฟังของตนเอง จับเนื้อความสำคัญได้ ผู้ฟังควรเตรียมตัวฟังอย่างดี คือ ศึกษาหาความรู้ในเรื่องที่จะฟังล่วงหน้า สรุปเป็นบันทึกช่วยความจำขณะฟัง
3. ฟังเพื่อคิดประเมินผลและวิจารณ์ (critically evaluate) คือการฟังประเภทที่ผู้ฟังต้องคิดไตร่ตรอง ว่าเรื่องที่ฟังถูกหรือผิด ผิดตอนไหน อย่างไร ต้องใช้เหตุผลตัดสินใจว่าจะเชื่อถือได้หรือไม่หากคิดแล้วยังไม่เข้าใจ ก็ต้องหาความรู้เพิ่มเติม

การสอนทักษะการฟัง

จากการพิจารณาความสามารถในการฟังของนักเรียนในปัจจุบัน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาความบกพร่องในด้านการฟัง ได้แก่ ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ แม้เป็นเรื่องง่ายนักเรียนก็ต้องซักถามและให้ครูอธิบายซ้ำ บางครั้งนักเรียนฟังข้อความพอรู้เรื่อง แต่จับประเด็นไม่ได้ สรุปความไม่เป็น ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ สำนวน และเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ยังขาดมารยาทในการฟัง และไม่สนใจฟังสาระของเรื่องเท่าที่สมควร ฯลฯ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องซักจูงให้นักเรียนสนใจการฟัง และพัฒนาความสามารถในการฟังด้วยวิธีการสอนทักษะการฟังที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ สนิท ตั้งทวี (2529 : 6) ได้เสนอรูปแบบการฟังในระดับมัธยมศึกษาว่าควรสอนในสิ่งต่อไปนี้

1. มารยาทในการฟัง
2. ฟังเพื่อความเข้าใจซึ่งประกอบด้วย
 - 2.1 การจับประเด็นสำคัญหรือความสำคัญของ เรื่อง
 - 2.2 การจดเนื้อความ
 - 2.3 การปฏิบัติตามข้อความที่ได้ฟัง

3. การใช้วิจารณ์งานในการฟัง

3.1 ฟังแล้วพิจารณาได้ว่าผู้พูดพูดมีความสมเหตุสมผลหรือไม่

3.2 ฟังแล้วสามารถประเมินผล และตัดสินใจเลือกได้

นอกจากนี้สิ่งที่ครูจะนำมาใช้กับการสอนฟังนั้น ต้องให้อยู่ในวงความสนใจของนักเรียนแลมีคุณค่าต่อการเรียนภาษาไทย

รูปแบบงานเขียนที่ควรนำมาใช้ในการสอนทักษะการฟัง มีดังนี้

1. นิทานที่มีข้อคิดสอนใจและส่งเสริมคุณธรรม
2. บทความหรือข่าวใหม่ ๆ ซึ่งอาจได้มาจากการบันทึกจากวิทยุ
3. เสียงอ่านทำนองเสนาะจากแผ่นเสียงหรือจากเครื่องบันทึกเสียง หรือได้มาจากหนังสือพิมพ์รายวัน
4. ประวัติบุคคลสำคัญประจำท้องถิ่น ของชาติ หรือของโลก ซึ่งบุคคลเหล่านี้อาจเป็นศิลปิน กวี นักการเมือง แพทย์ ครู นักกฎหมาย หรือผู้นำเชิงประโยชน์ต่อสาธารณะ เป็นต้น
5. คำปราศรัยของบุคคลสำคัญเนื่องในโอกาสต่าง ๆ กัน
6. บทเจรจาของตัวละครซึ่งได้มาจากละครวิทยุ หรือโทรทัศน์
7. คำอธิบายภาพนิทาน สำนาน หรือคำพังเพย
8. การสัมภาษณ์บุคคลสำคัญ หรือบุคคลต่าง ๆ ที่มีอาชีพต่าง ๆ กัน เช่น ครู ชาวไร่ชาวนา แพทย์ เป็นต้น
9. บทเพลงที่มาจากวรรณคดี
10. การอภิปรายของเพื่อนร่วมเรียนในชั้น
11. การบรรยายภาพธรรมชาติของนวนิยายเรื่องต่าง ๆ
12. ตัวอย่างบทความ หรือเรียงความที่ดีเด่น
13. บทร้อยกรองจากวรรณคดี หรือวรรณกรรมร่วมสมัยที่ไพเราะ

วิลเบิร์ต โพรโนวอสท์ และหลุยส์ คิงแมน (Wilbert Pronovost and Louise Kingman 1977 : 16-19) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังสรุปได้ว่า เพื่อให้ นักเรียนชาวซึ่งต่อการฟัง ครูไม่ควรพูดให้นักเรียนฟังแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย เช่น

1. ให้นักเรียนแสดงละครเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และบุคคลสำคัญ
2. ให้ตั้งกลุ่มอภิปรายในสิ่งที่ได้ฟัง
3. ให้ฟังบทสนทนาจากเครื่องบันทึกเสียง
4. ให้ฟังโคลงกลอน
5. ให้นักเรียนรายงานผลการสังเกตหรือการทดลองให้เพื่อน ๆ ฟังพร้อมทั้งแสดงแผนภูมิ หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ประกอบ
6. จัดเกม เช่น ให้นักเรียนเต็นรำ โดยการฟังคำอธิบายวิธี เต็นรำทีละชั้นว่า ดำเนินไปอย่างไร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

ความหมายและความสำคัญของการพูด

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน (2530 : 4) ให้คำจำกัดความของการพูดไว้ว่า "การพูดเป็นขบวนการถ่ายทอดความคิดเห็น และข้อมูลต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง ซึ่งเป็นแบบฉบับของทักษะการเป็นผู้นำ และการปรับปรุงตัวเข้ากับสังคม โดยมีผู้พูด และผู้ฟัง มีจุดประสงค์ร่วมกันทั้ง 2 ฝ่าย เป็นการสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน"

นันทา ขุนภักดี (2528 : 1) ได้ให้ความหมายว่า "การพูดเป็นการแสดงหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ สำเนียง รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้"

นอกจากนี้พันทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ (2533 : 3) ได้อธิบายความหมายของการพูดว่า การพูดคือ "การสื่อความหมายซึ่งกันและกันในสังคม โดยการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น เสียง ร่างกาย อากัปกิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง องค์ประกอบของการพูดทั่วไปมี 5 ประการ คือ ผู้พูด สารหรือเนื้อเรื่อง ผู้ฟัง เครื่องมือในการสื่อความหมาย วัตถุประสงค์ หรือผลที่ต้องการ"

จากคำจำกัดความทั้งหมดที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า การพูดคือการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจและความคิด และอารมณ์ไปยังบุคคลอื่น โดยอาศัยน้ำเสียงและกิริยาท่าทางซึ่งมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การพูดเป็นวิชาที่เรียนรู้และฝึกฝนได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการใช้ภาษาขั้นต้นที่สุด ก่อนที่จะถึงการใช้ภาษาโดยการเขียน การพูดจึงมีความสำคัญกับการติดต่อสื่อสารของคนทุกวงการ ดังที่ วิระชัย มีชอบธรรม (2530 : 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า " การพูดมีความสำคัญแก่คนทุกคนเป็นอย่างมาก เราต้องพูดคุยกันทุก ๆ วัน ต้องคบค้าสมาคมกันซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น เราไม่สามารถที่จะอยู่คนเดียวหรือหนีไปจากสังคมได้ เราต้องพึ่งพาอาศัยกัน การที่จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขนั้นจะต้องเป็นคนที่มี "พูดดี" คนพูดดีก็ได้แก่คนที่พูดไพเราะ น่ารัก พูดถูกต้อง ถูกระเบียบแบบแผน"

ลักษณะและประเภทของการพูด

ประสงค์ ราชณัฐ (2528 : 149-152) ได้รวบรวมประเภทของการพูดโดยแบ่งตามลักษณะต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การพูดที่จำแนกตามรูปแบบของการพูด แบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

1.1 การพูดระหว่างบุคคล เป็นการสื่อสารขึ้นพื้นฐานที่ไม่ยึดหลักการพูดที่เคร่งครัดนัก เพียงแต่ใช้เกณฑ์การพูดที่เกี่ยวกับกาลเทศะ และบุคคลเท่านั้น เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การพูดทางโทรศัพท์ ฯลฯ

1.2 การพูดในกลุ่ม เป็นการพูดในลักษณะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันของกลุ่มบุคคลที่มีมากกว่า 2 คนขึ้นไป เพื่อจุดประสงค์ในการวางแผนทำงานร่วมกัน หรือหาทางแก้ปัญหาต่าง ๆ เช่น การประชุมกลุ่ม การอภิปรายกลุ่ม ฯลฯ

1.3 การพูดในที่ประชุม เป็นการพูดในที่สาธารณะ ต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก เป็นการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้พูดจะต้องเตรียมตัวอย่างดีในการพูด ทั้งในการวิเคราะห์ผู้ฟัง การเตรียมเนื้อหาในการพูด ตลอดจนกลวิธี เสริมสร้างประสิทธิภาพในการพูด การพูดประเภทนี้ได้แก่ การบรรยาย การปาฐกถา การอภิปรายแบบต่าง ๆ การพูดหาเสียง ฯลฯ

2. การพูดที่จำแนกตามโอกาส แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การพูดที่เป็นทางการ เป็นการพูดต่อสาธารณชน มีลักษณะเป็นแบบแผน ผู้พูดต้องเตรียมตัวอย่างดี มีการเตรียมพูดและฝึกพูดเพื่อให้เกิดทักษะ และเรียกความเลื่อมใสศรัทธาจากผู้ฟัง

2.2 การพูดที่ไม่เป็นทางการ เป็นการพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีลักษณะเป็นกันเองระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ภาษาที่ใช้เป็นภาษาปาก

3. การพูดที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ในการพูด แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 การพูดเพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดในลักษณะบอกเล่า ชี้แจงแถลงข้อเท็จจริงแก่ผู้ฟัง โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ฟังได้สาระหรือความรู้จากการฟัง

3.2 การพูดเพื่อจูงใจและปลุกใจ เป็นการพูดเพื่อโน้มน้าวหรือชักนำผู้ฟังให้เชื่อถือคำพูดของผู้พูด เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวผู้พูด จนถึงกับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยม และมีความคิดเห็นคล้อยตาม

3.3 การพูดเพื่อความเพลิดเพลินและจรรโลงใจ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความเพลิดเพลินใจ มักเป็นเรื่องเบาสมองไม่ต้องใช้ความคิดมากนัก เช่น การพูดหลังรับประทานอาหาร การกล่าวอวยพรในงานมงคลทั่วไป

4. การพูดที่จำแนกตามลักษณะการพูด มี 4 ประเภท คือ

4.1 การพูดโดยฉับพลัน เป็นการพูดที่ผู้พูดมิได้รู้ตัวล่วงหน้า มักเป็นการพูดในงานรื่นเริงสังสรรค์ หรืออาจเป็นการแสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ปัญหาบางประการ

4.2 การพูดโดยท่องจำ มีลักษณะใกล้เคียงกับการพูดโดยฉับพลัน แต่ผู้พูดรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนจึงมีโอกาสเตรียมตัวด้วยการท่องจำ

4.3 การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ เป็นการพูดโดยอ่านจากต้นฉบับที่เตรียมไว้ การพูดนี้มักใช้ในโอกาสที่เป็นพิธีการ

4.4 การพูดโดยมีบันทึก เป็นการพูดในที่ชุมนุมชนที่นิยมใช้มาก และได้ผลดีกว่าแบบอื่น ผู้พูดต้องศึกษาค้นคว้าและเตรียมตัวเป็นอย่างดี มีการจดบันทึกข้อความสำคัญที่จะนำไปพูด เช่น สำนวน คำคม เป็นต้น

นอกจากนี้อัมพร แก้วสุวรรณ (2529 : 21) ได้กล่าวถึงหลักการเป็นนักพูดที่มีประสิทธิภาพ 10 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. สร้างบุคลิกภาพที่ดึงดูดความสนใจ ได้แก่ วางตัวได้เหมาะสมกับโอกาสสุภาพ และพยายามระมัดระวังบุคลิกภาพให้สุ่มสมเป็นนักพูด
2. ชัดเกลากิริยาให้เป็นคนเปิดเผย มีการประสานสายตากับผู้ฟัง
3. เน้นระดับเสียงและจังหวะการพูดที่พอเหมาะจะสร้างความพอใจแก่ผู้ฟัง
4. พยายามหลีกเลี่ยงการแสดงอารมณ์ไม่พอใจในปฏิกริยาของผู้ฟัง
5. พยายามสร้างความน่าเชื่อถือในสิ่งที่พูด ไม่พูดเกินจริงหรือพูดในสิ่งที่เป็นไปได้ และควรมีหลักฐานอ้างอิงคำพูดที่น่าเชื่อถือ
6. พยายามตอบคำถามและข้อสงสัยของผู้ฟังอย่างเต็มความสามารถ แต่อย่าตำหนิหรือพูดเป็นเชิงดูหมิ่นสติปัญญาของผู้ฟัง
7. ผู้พูดต้องเป็นคนตรงต่อเวลา
8. ผู้พูดต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นคนที่ไว้ใจได้ และมีความเป็นกลางในการเสนอความคิด
9. ต้องแสดงให้เห็นถึงความพร้อมและความกระตือรือร้นในการพูด
10. ผู้พูดต้องพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองให้มั่นคง

การสอนทักษะพูด

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา มักประสบปัญหาในด้านการพูด ได้แก่ ไม่มี ความกล้าพูด พูดไม่เป็น ไม่น่าสนใจ ทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย ในด้านการใช้ภาษามักใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามลักษณะ

ของภาษาไทย ไม่ถูกกาลเทศะ และไม่เหมาะสมกับวัยของผู้พูดหรือผู้ฟัง นอกจากนี้ยิ่งขาดมารยาทในการพูด

ทักษะการพูดนั้นเป็นทักษะที่นักเรียนจะใช้มากทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะจัดกิจกรรมการสอนพูดที่พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ครูจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการพูดอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในช่วงเวลาที่เน้นการฝึกทักษะ และให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ด้วย ในช่วงเวลาพักภาษา หรือวอร์คคัต

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 66-69) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนพูดในระดับมัธยมที่สำคัญได้แก่ การอภิปราย การเล่าเรื่อง การรายงาน การแสดงละคร และการโต้วาที

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2523 : 90-92) ได้เสนอหลักสำคัญบางประการในการสอนทักษะการพูด พอสรุปได้ดังนี้

1. ก่อนอื่นครูต้องฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล่าวพูด กล่าวแสดงความคิดเห็นในโอกาสต่าง ๆ
2. ชี้แจงและยกตัวอย่างง่าย ๆ ให้เด็กเห็นว่า การพูดที่มีศิลปะนั้นเป็นเช่นไร ข้อสำคัญคือ ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก ครูควรเป็นผู้มีความสามารถในการพูด เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดเสมอ ๆ หมั่นเลือกสรรสำนวนที่ถูกต้องมาพูด
3. แนะนำมารยาทในการพูดที่เหมาะสมแก่นักเรียน
4. ฝึกการพูดอย่างมีเหตุผล มีน้ำหนัก น่าฟัง น่าเชื่อถือซึ่งจะทำให้บุคลิกของผู้พูดเด่นขึ้น
5. ฝึกให้นักเรียนพูดด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนชัดคำ รู้จักจังหวะและวรรคตอนของการพูดที่ดี รู้จักเน้นเสียงสูงต่ำ และรู้จักเน้นใจความสำคัญ
6. ในการสอนทักษะการพูดนั้น ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกเด็กให้ทั่วถึงทั้งเด็กที่มีความสามารถในการพูดและเด็กที่มีปัญหา โดยให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่มีปัญหาเป็นพิเศษด้วย
7. ควรให้เด็กรู้จักประเมินการพูดของตนเอง และของผู้อื่นด้วย
8. ฝึกให้เด็กได้พูดหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ แบบ และจัดกิจกรรมที่จะฝึกทักษะการพูดให้เด็กมาก ๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

มีนักวิชาการให้ความหมายของการอ่านไว้มากมายหลายท่านดังนี้

กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ (2533 : 1-2) การอ่านหนังสือ คือ "การรับรู้ความหมายจากตัวอักษรที่ผู้เขียนนำมาประกอบเป็นถ้อยคำ เป็นประโยค เป็นข้อความ มีเนื้อหาสาระสื่อความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้"

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525 : 2) กล่าวว่า "การอ่านหมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดเป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง"

มอร์ติเมอร์ เจ. แอดเลอร์ (Motimer J. Adler 1959 : 27) กล่าวว่า "การอ่านหมายถึงกระบวนการตีความหมายหรือสร้างความเข้าใจจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้น กระบวนการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจนี้เรียกว่า ศิลปะในการอ่าน" ซึ่งตรงกับ ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525 : 8-9) ที่กล่าวว่า "การอ่าน คือการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดด้วยการรับรู้ข้อมูล การแปลความหมาย และสรุปผลออกมาเป็นความคิดของตัวเอง ทำให้เกิดความเข้าใจ"

รูธ ทูซ (Ruth Tooze, 1957 : 9-10) ได้กำหนดความหมายของการอ่านโดยสรุปว่าการอ่านหมายถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าสู่แหล่งสำหรับการมีชีวิตอยู่และการเรียนรู้ที่สมบูรณ์
2. การก่อให้เกิดความจรรโลงใจและจิตใจที่ดี
3. การอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ซึ่งมี
- 4 ประการคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
4. การอ่านเป็นการช่วยส่งเสริมตัวเอง เป็นการปรับปรุงตัวเอง ช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์

5. การอ่านเป็นการส่งเสริมอารมณ์ของแต่ละคนให้สัมพันธ์กับผู้อื่นในโลก เป็น การปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้

บันลือ พฤษวัน (2522 : 80) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า "การอ่านหมายถึง การแปลตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่จะใช้สื่อความคิด ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางครั้งไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้"

จากคำจำกัดความดังกล่าว เห็นได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายจาก ตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งก่อให้เกิดความคิดแก่ผู้อ่าน สิ่งสำคัญของการอ่านคือ ความเข้าใจ เนื้อเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจ ประโยชน์ที่ได้รับคือความรู้ และความสามารถที่จะดำรง ตนอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งจากความหมายนี้แสดงว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการพัฒนาตนเอง ในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ดังที่ สิทธา นิธิจวบถล (2516 : 10) ได้กล่าวถึงความ สำคัญของการอ่านว่า

การอ่านหนังสือมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่าน มักจะได้รับความเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว และรุ่งเรืองกว่าผู้ที่ไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่าน ผู้ที่อยู่ในสถาบันการศึกษานั้น การ อ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นแก่เขาเหล่านั้นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวงการศึกษานั้น จะต้องติดตามความเคลื่อนไหวทางวิชาการอย่างใกล้ชิดอยู่เสมอ

สนิท ตั้งทวี (2526 : 3-4) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า "การอ่านเป็น กระบวนการอันสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในด้านการพิมพ์ และเทคนิคอื่น ๆ ทำให้วิทยาการต่าง ๆ เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก นั่นคือ การอ่าน จึงกลายเป็นเครื่องมือของนักเรียน นิสิต และนักศึกษา เพื่อใช้สำหรับการเรียนรู้วิชาการ ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง

ด้วยความสำคัญของการอ่านดังกล่าวมานี้ ผู้ที่กำลังอยู่ในวัยศึกษาจึงควรต้องรู้จักหลัก ของการอ่านที่ถูกต้องและฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอ

ประเภทและลักษณะของการอ่าน

อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2533 : 4-5) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้คือ

1. การอ่านพื้นฐาน เป็นการอ่านเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะเบื้องต้นได้แก่ ทักษะการเข้าใจความหมาย ทักษะการเขียน
2. การอ่านเพื่อใช้งานหรือเพื่อการเรียนรู้ต่อไป ได้แก่ การค้นหาข้อมูลและสาระสำคัญต่าง ๆ ทักษะเฉพาะในการศึกษาและทำความเข้าใจ การเลือกและการจัดหมวดหมู่ การย่อความ การบันทึกเพื่อช่วยความจำ
3. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ การใช้เวลาในยามว่าง การค้นหาหนังสือที่น่าอ่านในห้องสมุด การสร้างรสนิยมที่ดีในการเลือกอ่านสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การอ่านออกเสียงเพื่อให้ความบันเทิงแก่คนอื่น การสร้างนิสัยที่ดีในการอ่านทุกวัน

ชลธิรา ลัตยาวัฒนา (2524 : 199-200) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการอ่านสรุปได้ว่าจะเริ่มต้นจากขั้นง่ายไปจนถึงขั้นที่ยากที่สุดได้ 4 ขั้นดังนี้คือ

- ขั้นที่ 1 คือ อ่านจับความให้เป็น อ่านอย่างเข้าใจ และเข้าใจรายละเอียดปลีก ๆ ได้ ทั้งในแง่แนวความคิด ทิศนคติ จุดมุ่งหมาย และอารมณ์
- ขั้นที่ 2 คือ อ่านแล้วสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด ถ่ายทอดออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ได้ วิธีการถ่ายทอดมีทั้งวิธีพูด และวิธีเขียน ในขั้นนี้ขึ้นอยู่กับการศึกษา คือ อ่านแล้ว เข้าใจแล้ว เข้าถึงแล้ว ต้องรู้จักวินิจฉัยพิจารณา ต้องรู้จักใคร่ครวญไตร่ตรอง ต้องรู้จักแยกแยะแนวความคิดว่าน่าสนใจหรือไม่ แล้วฝึกหัดถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาอย่างมีระบบและมีขั้นตอน
- ขั้นที่ 3 คือ อ่านแล้วสามารถสังเกตแนวการเขียนของผู้แต่งได้อย่างอัตโนมัติพร้อม ๆ กับการอ่านจับใจความ และรับรสต่าง ๆ ในขั้นนี้เป็นขั้นตอนที่ยาก ต้องมีประสบการณ์ในการอ่าน แต่อาจจะช่วยได้ด้วยการฝึกหัดเปรียบเทียบถึงงานชิ้นอื่น ๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งงานของนักเขียนคนอื่น ๆ หรือของนักเขียนคนเดียวกัน เมื่อพิจารณาได้แล้วก็ต้องแสดงข้อสังเกตออกมาแลกเปลี่ยนทรรศนะกับนักอ่านคนอื่น ๆ ก็อาจจะทำให้การอ่านหนังสือมีรสชาติมากกว่าเดิมได้

ขั้นที่ 4 คือ อ่านแล้วสามารถวิพากษ์ หรือประเมินค่าของงานเขียนได้อย่างมีเหตุผล มีหลักเกณฑ์ มีแนวความคิดที่น่ารับฟัง ในขั้นนี้สำคัญมาก และผ่านไปได้ลำบาก เพราะต้องมีความสามารถในการอ่าน ต้องอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ใคร่ครวญอยู่ตลอดเวลา และต้องสังเกตท่าทีแนว การเขียนศิลปะการประพันธ์ได้ ทั้งหมดนี้จะเป็นผลให้ประเมินค่าหรือวิพากษ์คุณค่าของคนเขียนได้ อย่างยุติธรรม

การอ่านสามารถแบ่งประเภทโดยพิจารณาจากลักษณะการอ่านเป็นหลัก ซึ่งจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2523 : 135) ได้แบ่งประเภทการอ่านออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การอ่านออกเสียง ได้แก่
 - 1.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ
 - 1.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะ ให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและความซาบซึ้ง
2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อค้นหาความรู้ ความเพลิดเพลิน ให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็วและการจับใจความสำคัญซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นนักเรียนควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น ไม่เพียงแต่อ่านได้หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะมีความสามารถดังต่อไปนี้คือ สรุปล ความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำ และวิเคราะห์ความหรือเนื้อเรื่อง และวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

จากรูปแบบของการอ่านที่กล่าวมาแล้ว สามารถรวบรวมเป็นประเภทของการอ่านที่มุ่ง เน้นให้จัดสอนในระดับมัธยมศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร ภาษาไทยได้ ดังที่ เอกิง พันธุ์เอกิงอมร (2526 : 13-39) ได้กล่าวถึงลักษณะของการอ่านที่ จำเป็นในการเรียนการสอนสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อจับใจความ เป็นหัวใจสำคัญของการอ่านหนังสือทุกชนิด เพราะ ถ้าผู้อ่านไม่สามารถจับใจความเป็นส่วนรวมได้ ก็จะไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดข้อปลีกย่อย ของเนื้อความในเรื่องที่อ่านได้ การอ่านจับใจความมี 2 ประเภทคือ

1.1 การจับใจความเป็นส่วนรวม คือ การพลิกหนังสือดูหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย คำหรือข้อความที่พิมพ์ตัวดำ ตัวเอน หรือชื่อในอัญประกาศ รวมทั้งดูคำนำ สารบัญ ดัชนี บรรณานุกรม ภาคผนวก อภิธานศัพท์ สรุปท้ายบท การอ่านเพื่อจับใจความเป็นส่วนรวมมีประโยชน์ในการตัดสินใจว่า หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าหรือไม่ และผู้อ่านมีพื้นฐานความรู้และประสบการณ์พอที่จะอ่านหรือไม่

1.2 การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ คือ สามารถจับสาระสำคัญในแต่ละย่อหน้าได้ โดยจับประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าด้วยวิธีตัดรายละเอียดหรือข้อปลีกย่อยออกไป การอ่านจับใจความสำคัญมีขั้นตอนเป็นลำดับ คือ อ่านให้เข้าใจ แล้วพิจารณาว่าอะไรเป็นจุดสำคัญของเรื่อง จากนั้นพูดหรือเขียนสรุปสาระสำคัญนั้น ๆ ออกมา ด้วยถ้อยคำสำนวนของผู้อ่าน

2. การอ่านเพื่อตีความ เป็นการอ่านที่ต้องสามารถเข้าถึงความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เขียน ซึ่งผู้อ่านต้องมีความรู้ ชำนาญและความสามารถในการแปลความ จับใจความสำคัญ และ การสรุปความตลอดจนสามารถเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของข้อความได้ด้วย การตีความของผู้อ่านหลายคนต่อข้อเขียนชิ้นเดียวกัน อาจจะผิดแผกออกไปตามประสบการณ์ ความเข้าใจ ทรรศนะ และสติปัญญาของผู้อ่านแต่ละคน จุดมุ่งหมายของการอ่านเพื่อตีความจึงมุ่งให้ผู้อ่านได้ใช้ความรู้ ความสามารถ สติปัญญา และประสบการณ์ตีความหมายของคำ เนื้อความได้ถูกต้อง รวดเร็ว

ลีแอชล แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1972 : 332) กล่าวได้ว่าการอ่านมีหลายชนิดผู้อ่านควรจะพิจารณาว่าลักษณะการอ่านประเภทใดควรจะใช้กับวัสดุการอ่านชนิดใด ซึ่งพอจะสรุปได้คือ

1. อ่านอย่างคร่าว ๆ อาจจะอ่านพอจับแนวคิด หัวเรื่อง สารบัญ และ หัวข้อใหญ่ ฯลฯ และเลือกหาอ่านเฉพาะหัวข้อหรือขั้นตอนที่ผู้อ่านสนใจจริง ๆ การอ่านคร่าว ๆ จะเป็นการช่วยสำรวจในการอ่านอย่างจริงจังขั้นต้น

2. อ่านเพื่อเก็บแนวความคิด การอ่านเพื่อจับแนวความคิดหรือความมุ่งหมายนี้ใช้กันมาก ในการอ่านราชกิจต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการอ่านให้เร็วและจับจุดหรือแนวความคิดหลักให้ได้ สายตาจะต้องเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว สายตาสามารถคลุมหนังสือได้อย่างกว้าง ๆ ข้อความประโยคไหนที่ไม่สำคัญผ่านไปโดยสิ้นเชิง

3. อ่านแบบตรวจ คือ การอ่านในแบบที่ 1 และ 2 รวมกัน คืออ่านข้ามตอนที่ไม่ต้องการรู้ และในตอนที่ต้องการรู้ก็อ่านอย่างละเอียด

4. อ่านแบบศึกษาค้นคว้า อ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ใช้วิธีอ่านแบบที่ 1 แล้วก็เริ่มต้นอ่านอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

5. อ่านอย่างวิจารณ์ญาณ คือ อ่านโดยสอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อ่านไปด้วย การอ่านวิธีนี้ผู้อ่านจะต้องมีความรู้พื้นฐานมาก ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในสิ่งที่อ่านมาบ้างซึ่งการอ่านแบบนี้ต้องอ่านอย่างระมัดระวัง และทำใจเป็นกลางไม่ลำเอียง อารมณ์ในการอ่านควรจะปกติ และพยายามถามตนเองเสมอว่าผู้เขียนต้องการให้ทำหรืออะไร เข้าใจอะไร

6. อ่านเชิงวิเคราะห์ การอ่านประเภทนี้หนังสือที่อ่านควรเป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องดูสัญลักษณ์และความหมาย

7. อ่านอย่างเป็นระบบ คือ การอ่านเรื่องเดียวกันจากหลาย ๆ เล่มแล้วสรุปไว้อย่างมีระเบียบ เช่น คัดสรุปเรื่องเดียวกันไว้ในบัตร ความรู้จากการอ่านแบบนี้ทำให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวางขึ้น

การสอนทักษะการอ่าน

การสอนทักษะอ่านที่ดีนั้น จะต้องเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน กล่าวคือ ครูจะต้องเป็นผู้สร้างบรรยากาศของการส่งเสริมการอ่านในห้องเรียน แล้วเปิดโอกาสให้นักเรียนได้อ่านเอง คิดเอง และเลือกประสบการณ์การอ่านหนังสือด้วยตนเอง จนเกิดความสามารถในการอ่านที่เรียกว่า "อ่านเป็น" ซึ่งปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2530 : 46-47) ได้กล่าวถึงหลักการอ่านหนังสือเป็นซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. อ่านให้ได้เรื่องราว จับสาระสำคัญต่าง ๆ ได้ ผู้ที่อ่านหนังสือเป็นย่อมสามารถอ่านได้รวดเร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้องโดยฉับไว สามารถจับใจความได้ครบถ้วน ทั้งยังสามารถแยกแยะว่าข้อความใดเป็นใจความสำคัญและข้อความใดเป็นใจความรวม นอกจากนี้ควรจะเข้าใจและเข้าใจถึงความประสงค์ อารมณ์ และทัศนคติของผู้แต่ง ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลึกซึ้ง

2. อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนอ่านได้ ในขั้นนี้ผู้อ่านต้องสามารถแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นหรือข้อมูลหรือแนวความคิดต่าง ๆ ที่ปรากฏในงานเขียน สามารถแยกแยะลงไปได้ว่ามีความคิดเห็นคล้ายตามประเด็นไหน ข้อขัดแย้งส่วนไหน หรือมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

3. อ่านแล้วได้รสชาติจากการอ่าน สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อศิลปะการประพันธ์ได้ ในขั้นนี้ผู้อ่านต้องมีประสบการณ์ในการอ่านมามาก จึงสามารถที่จะวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ หรือแนวการเขียนในงานเขียนแต่ละชิ้นได้ อาจจะเปรียบเทียบเกี่ยวโยงถึงงานเขียนชิ้นอื่นที่แต่งโดยนักเขียนคนเดียวกัน หรืออาจเปรียบเทียบกับนักเขียนหลายคน และงานเขียนหลาย ๆ เล่ม หลายสมัย การวิเคราะห์เช่นนี้ถือได้ว่าเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อศิลปะการประพันธ์อย่างมีระเบียบ มิใช่ความรู้สึกว่าชอบหรือไม่ชอบเท่านั้น

4. ประเมินค่าสิ่งที่ตนอ่านได้อย่างเที่ยงธรรม ในขั้นนี้ผู้อ่านสามารถวิพากษ์หรือประเมินค่าของเรื่องที่อ่านในแง่มุมต่าง ๆ อย่างเป็นธรรมหรือสามารถเปรียบเทียบคุณค่าของหนังสือเล่มที่อ่านกับเล่มอื่น ๆ ได้

นอกจากนี้ สนิท ตั้งทวี (2536 : 6) ได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านที่เรียกว่า "อ่านเป็น" ว่าจะต้องมีทักษะที่เป็นองค์ประกอบรวมอยู่ 4 ประการคือ

1. ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึง ความเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ตามลำพัง และที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น ๆ
2. ความเข้าใจเนื้อเรื่อง หมายถึงความสามารถที่จะแปลความตีความ และขยายความ จากเรื่องราวหรือข้อความที่อ่านได้
3. ความคิดเชิงวิจารณ์ หมายถึงความสามารถที่จะพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่านได้ สามารถเข้าใจความคิดหรือความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เขียน และสามารถที่จะอภิปรายชี้แจงแสดงเหตุผลได้แจ่มชัด
4. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถที่จะรวบรวมความคิดจากการอ่านแล้วโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมให้เกิดเป็นความคิดใหม่ของตนเองเสียก่อนแล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ความหมายและความสำคัญของการเขียน

การเขียนนับเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตเหมือนทักษะอื่น ๆ แม้ว่า จะมีความยากกว่า เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะบันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดเห็นกับผู้อื่น ความสามารถใน

การเขียนจะต้องประกอบด้วยความสามารถในการคิด และความสามารถในการใช้ภาษาแสดงความคิดในออกมา

เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของการเขียน ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความไว้ดังต่อไปนี้

วัลย์รัตน์ อติแพทย์ (2532 : 1) กล่าวว่า

การเขียนเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนหรือการส่งสารเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว ความคิดเห็นและความประสงค์ของผู้เขียน จะเห็นได้ว่าการเขียนสัมพันธ์กับความคิด ความรู้ และความเข้าใจในเรื่องที่ตนเขียน ดังนั้นผู้เขียนจะสามารถเขียนได้อย่างมีศิลปะ ชัดเจนและแจ่มแจ้ง สามารถชักจูงและโน้มน้าวจิตใจผู้อ่านให้คล้อยตามผู้เขียนได้ก็ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ในเรื่องที่ตนเขียน รวมทั้งความรู้ทางภาษาเป็นเครื่องทำให้เกิดความคิดที่จะเขียนเพื่อส่งสารเป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนโดยสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนตนเองให้มีประสิทธิภาพ โดยจะต้องมีความสามารถในการเขียนอย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว มีศิลปะในการใช้ภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะและฐานะบุคคล สื่อความหมายได้ผลตามความต้องการ มีความเจริญทางจินตนาการ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ซึ่งแสดงออกได้ด้วยภาษาเขียนทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ (2524 : 126) กล่าวถึงความหมายของการเขียนว่า

การเขียน คือ การสื่อความหมายโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดเจตนาารมณ์จากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่ง ซึ่งการเขียนหนังสือไทยจำเป็นต้องเขียนให้ชัดเจน สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ รู้จักแบ่งวรรคตอนและใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องเพื่อที่จะให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้เข้าใจง่าย ทำให้เข้าใจตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

ส่วนนักวิชาการต่างประเทศที่มีความคิดเห็นในเรื่องความหมายของการเขียนคือ

เลียวนาร์ด บลูมฟิลด์ (leonard bloomfield 1963 : 12) กล่าวว่า

"การเขียน คือ ระบบการสื่อสารหรือบันทึกถ่ายทอดภาษา เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความ

รู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์"

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกโดยใช้ตัวหนังสือเป็นสื่อ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบความรู้ ความคิดตามที่ผู้เขียน ต้องการ ดังนั้นงานเขียนที่จะมีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับความสามารถ ความรอบรู้และความสำคัญของผู้เขียน

ประเภทของการเขียน

ศักดิ์ดา ปิ่นแห่งเพชร และคณะ (2529 : 126) ได้แบ่งประเภทของการเขียนตามความมุ่งหมายในการเขียน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ เป็นการเขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ใช้ในการเขียนชีวประวัติ การเขียนข่าว การเขียนสารคดี การเขียนแบบที่ผู้เขียนต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ และให้ข้อมูลถูกต้องตามความจริง
2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกริธีทำสิ่งหนึ่ง ซึ่งแจงตอบปัญหา ผู้เขียนต้องลำดับขั้นตอนของเรื่องอย่างดี แลละใช้ภาษาที่รัดกุม ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย
3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่งอาจจะมีข้อคิด คติ หรือแนวคิดที่น่าสนใจแทรกอยู่ด้วย
4. การเขียนเพื่อโฆษณา คือการเขียนจูงใจ เชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งทีเขียนแนะนำ เช่น การเขียนคำโฆษณา คำขวัญ คำที่ใช้ควรให้สั้น มีการเล่นลีลาของคำ เพื่อให้ผู้อ่านติดใจ
5. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพตามผู้เขียน ต้องใช้คำประณีต มีความหมายแฝง เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย ฯลฯ

ส่วนประสิทธิ์ ภาพย์กลอน (2518 : 178) ได้แบ่งการเขียนเป็น 2 ประเภทคือ

1. การเขียนที่เป็นแบบแผน ได้แก่ การเขียนเรียงความ บทความ รายงานทางวิชาการ การทำบันทึกวิชาการ การทำรายงานการประชุม

2. การเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน ได้แก่ การทำบันทึกส่วนตัว การจด
คำบรรยาย การตอบข้อสอบ การแนะนำหนังสือ

วาสนา เกตุภาค (2523 : 2) แบ่งประเภทของการเขียนตามจุดมุ่งหมาย
สรุปได้ดังนี้คือ

1. การเขียนภาคปฏิบัติ (practical or functional writing)
เป็นการเขียนที่ผู้เขียนเขียนตามหน้าที่หรือคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย เช่น การเขียนรายงานทาง
วิชาการ ซึ่งถือเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งในการศึกษา การเขียนบันทึกการประชุมในฐานะเป็น
เลขานุการของที่ประชุม
2. การเขียนส่วนบุคคล (personal writing) เป็นการเขียนที่ขึ้นอยู่กับ
ความสนใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของแต่ละบุคคลที่จะเขียนได้อย่างเสรี เช่น
การบันทึกอุกฤษ การเขียนเรื่องสั้น หรือบทละคร การเขียนบทร้อยกรอง

วลัยรัตน์ อติแพทย์ (2532 : 3) กล่าวว่า ตามหลักสากลนิยมนั้นได้แบ่ง
การเขียนออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท คือ

1. การเขียนร้อยแก้วหรือความเรียง คือการเรียบเรียงถ้อยคำ
ตามรูปประโยคธรรมดาให้เป็นเรื่องราว ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์บังคับเป็น
แบบฉบับ แต่ต้องเป็นไปตามระเบียบภาษาของชาติ
รูปแบบของร้อยแก้วได้แก่ ข้อความ บันทึก รายงาน จดหมาย
ประกาศ เรียงความ บทความ นิทาน หรือนิยาย ตำนาน ประวัติ ฯลฯ
2. การเขียนร้อยกรองหรือบทกวีนิพนธ์ คือ การเรียบเรียงถ้อย
คำตามแบบแผนที่บังคับโดยเฉพาะต้องเลือกสรรถ้อยคำที่ไพเราะเหมาะ
สม และมีความหมายลึกซึ้งมาเรียบเรียงอย่างมีศิลปะ
รูปแบบของร้อยกรองหรือกวีนิพนธ์ไทยมีหลายรูปแบบ คือ โคลง
ฉันท์ กาพย์ กลอน เป็นต้น

แกร์ลี แอล ฮาร์มอน และ รุซ เอฟ ดิกกินสัน (Gary L. Harman ,Ruth F. Dickinson 1980 : 131) ได้แบ่งรูปแบบของการเขียนเรื่องทั่ว ๆ ไป ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. เรื่องราวหรือข้อเขียนที่เป็นแบบแผน
2. เรื่องราวหรือข้อเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน
3. เรื่องราวข้อเขียนที่เป็นการวิจารณ์วิพากษ์
4. เรื่องราวที่เกี่ยวกับการค้นคว้าวิจัย

การเขียนเรียงความ

"เรียงความ" เป็นร้อยแก้วชนิดหนึ่งที่ต้องมีศิลปะในการใช้ภาษาและการนำเสนอรูปแบบความคิดที่สมเหตุสมผลและมีเนื้อเรื่องน่าสนใจ นิธิศ อัครนิจ (2529 : 42) ได้ให้ความหมายของเรียงความไว้ดังต่อไปนี้

เรียงความ คือ การนำข้อความหลาย ๆ ตอนหรือประโยคหลาย ๆ ประโยคมาเรียบเรียงเข้าด้วยกันอย่างมีระเบียบและมีเหตุผลโดยมีความเชื่อม หรือวิธีเชื่อมอื่นที่ประสานสัมพันธ์ เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม เรียงความเป็นศิลปะต้องมีคุณสมบัติดังงาม 3 ประการคือ งามด้วยรูปหมายถึงรูปแบบของการเขียนงดงาม งามด้วยความ หมายถึง เนื้อความเหมาะสม กับกาลเทศะและผู้อ่าน เรื่องแจ่มแจ้งชัดเจน ตรงประเด็น และถูกต้อง ประการสุดท้ายคือ งามด้วยท่วงทำนองการเขียน หมายถึงรู้จักใช้ภาษาที่เหมาะสมและมีความคิดแปลกใหม่ เรียงความอาจจะเขียนเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความเข้าใจของผู้เขียนไปยังผู้อ่านด้วยเหตุนี้เรื่องที่น่าสนใจเขียนเรียงความอาจจะระบายความประทับใจ ความสะเทือนใจความรู้หรือข้อเท็จจริง

การเขียนเรียงความประกอบด้วยขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ

1. การเริ่มต้น เป็นการกล่าวนำถึงเรื่องที่จะเขียน ก่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอยากอ่าน อยากรู้ความเป็นไปตามเนื้อเรื่อง การเริ่มต้นไม่ควรยาวจนเกินไป

2. การดำเนินเรื่อง เป็นการเรียบเรียงเรื่องราวออกมาตามวัตถุประสงค์ โดยพยายามเขียนให้ได้ความชัดเจน ใช้ภาษากระทัดรัดง่าย ๆ ข้อความไม่วกวน ในเนื้อเรื่อง ต้องคำนึงถึงความรู้ ความคิด เหตุผล ตลอดจนรู้จักเลือกสำนวนโวหารที่เหมาะสมด้วย รู้จักย่อหน้าให้มีใจความเดียวกัน

3. การสรุปเรื่อง เป็นการทบทวนเนื้อเรื่อง ซึ่งประเด็นของเรื่องที่สำคัญ ๆ ตลอดจนใช้ข้อความปิดเรื่องให้ตรึงใจผู้อ่าน

วิระชัย มีชอบธรรม และคณะ (2530 : 67-68) ได้กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดีสรุปได้ว่า

1. รูปแบบหรือสัดส่วนของเรียงความจัดให้เหมาะสม วางคำนำ เนื้อเรื่อง สรุปได้ถูกต้องน่าอ่าน
2. เนื้อเรื่อง มีแนวความคิดตรงประเด็น ให้ความคิดแปลกใหม่ ลึกซึ้งชวนอ่าน อ้างเหตุผลถูกต้อง ขยายความได้แจ่มแจ้งชัดเจน
3. ความสวยงาม เช่น ลายมืออ่านง่าย ชัดเจน เว้นวรรคถูกต้อง ทำงานเป็นระเบียบ
4. การใช้ภาษา สามารถใช้คำแต่งประโยคได้ถูกต้องรัดกุมและควรคำนึงถึงเรื่องการใช้คำถูกต้องเหมาะสม เช่น ใช้คำที่เข้าใจง่าย สั้น มีความหมายชัดเจน ถูกต้องตามความนิยมเหมาะสมกับเรื่อง ไม่ใช้คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ คำลุ่มเยอ ภาษาพูด คำที่ผิดไวยากรณ์ ฯลฯ

นอกจากนี้ บันลือ พงษ์วัน (2530 : 1) ยังได้เสนอรูปแบบแนวคิดในการสอนเรียงความแนวใหม่โดยกล่าวว่า

การสอนเรียงความที่ดีก็คือ การให้แบบอย่างในการจำเรื่องราว เมื่อเด็กฝึกเขียนตามเรื่องที่จำได้ดีแล้ว เขาจะเขียนเรื่องราวได้เอง อีกแบบหนึ่งนั่นก็คือ การใช้การบรรยายให้หลักการและสร้างโครงเรื่องให้ แล้ว让孩子สร้างตัวละครหรือกำหนดตัวละคร แล้วเขียนตาม

นอกจากนี้วิธีการสอนเรียงความที่กล่าวมาแล้วสรุปได้คือ

1. จากการอ่านนิทานแล้วตอบคำถามตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่องให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง
2. จากการหลอมรวมคำตอบที่ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง จะได้เรื่องย่อหรือย่อเรื่อง
3. ตั้งคำถามจากเรื่องย่อตามลำดับเรื่อง จะได้เค้าโครงเรื่องที่เป็นปัญหาหรือคำถาม
4. จากปมปัญหาของเรื่อง จากโครงเรื่องจะได้ลักษณะและประเภทของปัญหาที่สัมพันธ์กับคำสาธิต คำพังเพยที่ใช้สอบผู้อ่าน
5. จากแนวการคลี่คลายปัญหา จะได้วิธีการคลี่คลายปัญหาจากสาเหตุแห่งปัญหานั้น

การสอนทักษะเขียน

ในบรรดาการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ การเขียนเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากที่สุด เพราะการเขียนเป็นเรื่องของการสื่อสารที่มีขั้นตอนหลายอย่าง นับตั้งแต่ต้องคิดก่อนว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะตรงกับความคิดของตน และผู้อ่านสามารถรับรู้ความคิดนั้นได้ถูกต้องโดยอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อ และการใช้ภาษาในการเขียนก็ต้องถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นการสอนให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนจึงเป็นเรื่องซับซ้อน และจะต้องเกิดจากความร่วมมือของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ นักเรียนควรมีความเข้าใจในรูปแบบการเขียนประเภทต่าง ๆ มีวิธีการในการเรียบเรียงถ้อยคำสำนวนอย่างไร ซึ่งเรื่องนี้ วลัยรัตน์ อติแพทย์ (2532 : 21) ได้เสนอแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพสรุปได้คือ

1. สะกดคำได้ถูกต้องตามความหมาย
2. เขียนให้อ่านง่าย ลายมือดี มีระเบียบเรียบร้อย
3. ใช้ถ้อยคำสำนวนที่สื่อความหมายได้ชัดเจน แจ่มแจ้งสละสลวย
4. การลำดับความไม่สับสน มีเหตุผล มีต้นมีปลาย
5. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเว้นวรรคตอนถูกต้อง
6. สามารถถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน เกิดความรู้สึกประทับใจ หรือเกิดอารมณ์คล้อยตามได้

7. เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบและธรรมเนียมนิยม

นอกจากนี้ สนิท ตั้งทวี (2529 : 38-39) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนในระดับมัธยมศึกษาว่ามีดังนี้

1. การคัดลอกข้อความและการสะกดคำ
2. การเขียนเรียบเรียงข้อความ
3. การเขียนเพื่อติดต่อสื่อสาร
4. การเขียนในโอกาสต่าง ๆ
5. การเขียนเชิงสร้างสรรค์

และนอกจากนี้ยังได้เสนอแนะหลักการสอนเขียนที่สำคัญสรุปได้คือ

1. ครูควรจะได้ทำการทดสอบความสามารถพื้นฐานทางการเขียนของนักเรียนเสียก่อนที่จะมีการสอน โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน หรือครูสร้างแบบทดสอบแบบตัวเลือก ขึ้นไว้ใช้เองเพื่อวัดความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการเรียบเรียงข้อความ แบบทดสอบนี้จะช่วยครูผู้สอนได้ทราบว่านักเรียนมีความรู้ทางการเขียนแค่ไหน และช่วยให้ถึงการพัฒนาทางการเขียนหลังจากที่ได้สอนไปแล้วทุกกระยะ
2. การสอนทักษะการเขียนนั้น ครูไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องให้ตายตัว ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียน หรือมีส่วนร่วมในการเสนอหัวข้อเรื่อง
3. การสอนทักษะการเขียน ครูไม่ควรสอนแยกจากทักษะอื่น ๆ คือ ทักษะฟัง พูด และอ่าน และถ้าสามารถให้มีความสัมพันธ์ไปถึงวิชาวรรณคดี หลักภาษา ศิลปะ หรือวิชาอื่น ๆ ได้จะเป็นการดี
4. ทักษะการเขียนเป็นวิชาทักษะ ผู้สอนจึงควรใช้หลักของการเสริมแรงเสริม กำลังใจหลายรูปแบบ เช่น จัดให้มีการประกวดงานเขียนประเภทต่าง ๆ ยกย่องให้เกียรติแก่นักเรียนที่มีผลงานเขียนดีเด่น การให้รางวัล การชมเชย เป็นต้น
5. การสอนเขียนนั้น ครูไม่ควรมุ่งแต่จะให้กฎเกณฑ์หรือทฤษฎี ควรจะให้มีการปฏิบัติจริงทำจริง ให้ได้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น
6. การสอนทักษะการเขียนที่จะให้ผลดีนั้น ครูไม่ควรใช้การอธิบายอย่างเดียว ควรใช้สื่อการสอนประกอบด้วย เพราะสื่อการสอนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจแจ่มชัด และไม่

เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย

7. ครูควรวางแผนการสอนอย่างละเอียดและชัดเจน เช่น ควรจะมีวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งสามารถเน้นพฤติกรรมกาเขียนของนักเรียนได้อย่างเด่นชัด การนำเข้าสู่บทเรียน การดำเนินการสอน การจัดกิจกรรมที่จะให้ทักษะกาเขียนสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ พร้อมทั้งสื่อการเรียน และเกณฑ์การประเมินผล

ประสิทธิ์ กาย์กลอน (2518 : 6-7) เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการเขียน 5 ขั้นสรุปได้ดังนี้คือ

1. ขั้นเสาะหาเนื้อเรื่อง ต้องหาเนื้อเรื่องที่เหมาะสมมาบรรจุลงในเรื่องที่เราเขียน เนื้อเรื่องย่อมาได้มาจากบทเรียน มีผู้บอกผู้สอนให้แก่เราบ้าง จากความรู้รอบตัวของเราบ้าง การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผลที่ได้จากการเสาะแสวงหาเนื้อเรื่องหรือข้อมูลต่าง ๆ นี้ จะช่วยทำให้ข้อเขียนมีค่ายิ่ง
2. ขั้นเตรียมและจัดระเบียบความคิด เมื่อเราเสาะหาเนื้อเรื่องพอควรแก่การที่จะเขียนได้แล้ว ก็เตรียมวางแผนเรื่องหรือโครงเรื่องเป็นประเด็น ๆ แต่ละประเด็นต้องรู้จักวิธีเลือกสรรหาเนื้อเรื่องและข้อคิดข้อมูลต่าง ๆ มาบรรจุได้พอดี มีน้ำหนัก และสมบูรณ์ การจัดลำดับประเด็นความคิดต้องไม่สับสน เป็นขั้นเป็นตอน อะไรควรพูดก่อนก็ลำดับไว้ก่อน
3. ขั้นแสดงออก ในขั้นนี้ต้องใช้โครงเรื่องเป็นเครื่องนำทาง ต่อไปก็ลงมือเขียนได้ แต่ทุกขณะที่เขียนจะต้องระลึกถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษาเขียนลงไปด้วยความพินิจพิจารณา เลือกใช้คำพูดที่เด่นและชัดเจน
4. ขั้นตรวจทาน เป็นขั้นที่จะต้องวิเคราะห์แก้ไขข้อเขียนของเรา โดยตั้งคำถามในใจเป็นเรื่อง ๆ ทำนองนี้
5. ขั้นปรุ้งแต่ง ในขั้นนี้มุ่งเล็งถึงความประณีต สะอาด และมีระเบียบ โดยลอกจากต้นฉบับที่เราร่างไว้ เขียนหนังสือให้ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย เมื่อเขียนเสร็จก็ทิ้งไว้สักระยะหนึ่งแล้วอ่านทบทวนค้นหาข้อผิดพลาด แก้ไขให้เรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย

การที่นักเรียนจะสามารถฝึกฝนตนเองในการเขียนได้นั้น ครูผู้สอนจะต้องฝึกให้นักเรียนมีระเบียบในการเขียน โดยเริ่มตั้งแต่การเรียบเรียงเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวเขา เช่น เรื่อง

ในชีวิตประจำวัน ซึ่งในการฝึกให้นักเรียนเขียนจนเป็นนิสัยนั้นควรรยึดหลักของ ฮันส์ พี กูธ (Hans P. Guth 1970 : 124) ดังนี้

1. สอนให้เขียนจนเป็นนิสัย เช่น เขียนบันทึกประจำวัน เขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมาย
2. เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย จะเขียนเพื่อชักชวนพรรณนา ความสนุกสนานและการตีความ
3. เขียนอย่างมีระเบียบแบบแผนในการเรียบเรียงเรื่อง
4. เขียนด้วยจินตนาการ และอารมณ์ที่จะนำผู้อ่านไปสู่ ความคิดและอารมณ์ของผู้เขียนได้

งานวิจัยในประเทศ

กาญจนภรณ์ มุขดารา (2530 : 63) ได้วิจัยเรื่อง "การใช้พื้นที่ในเมือง ภาคเหนือ ของประเทศไทย พัฒนากิจกรรมฟังอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในเขตอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่" ผลการวิจัยปรากฏว่า ความก้าวหน้า ในการฟังอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกหัดการฟัง ปรากฏว่ามีความก้าวหน้าในการฟังสูงขึ้น โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและ หลังเรียนของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิไลลักษณ์ บุญประเสริฐ (2531 : 28-39) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผล สัมฤทธิ์ทักษะ การฟังภาษาไทยโดยใช้แถบบันทึกเสียง และไม่ใช้แถบบันทึกเสียงของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์ จังหวัดอุดรธานี" ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้แถบบันทึกเสียง ไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปรีญา พิรุณประดิษฐ์ (2520 : 67-69) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอน ทักษะการพูดในชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น" ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าสาย ครูสอนภาษาไทย และ

นักเรียนต่างมีความ เห็นว่า วิชาทักษะการพูดเป็นวิชาที่มีความสำคัญมาก มีประโยชน์ช่วยแก้ไข ข้อบกพร่องในการพูด เป็นการฝึกฝนการพูด การใช้ภาษาให้ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ในด้านปัญหาการเรียนการสอนทักษะการพูด หัวหน้าสาย ครู และนักเรียน ต่างก็เห็นว่า ความมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีความชัดเจน โดยเฉลี่ย อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเนื้อหาที่ใช้เรียนตามหลักสูตรของแต่ละหลักสูตรซ้ำหรือคล้ายคลึงกัน ครูใช้วิธีสอนโดยการสาธิตและให้นักเรียนออกมาฝึกปฏิบัติเป็นบางครั้ง ทำให้ไม่สามารถฝึกหัด นักเรียนได้ทั่วถึงทุกคน และเนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นมีมากเกินไป ครูสามารถฝึกนักเรียน ได้ประมาณเดือนละครั้งเท่านั้น ครูใช้อุปกรณ์ มาประกอบการสอนน้อยมาก และมีการวัดผลการ พูดของนักเรียนน้อยครั้ง และไม่ได้วัดผลทันที ปัญหาที่เกี่ยวกับตัวครูที่สำคัญคือ ครูไม่ได้รับการ ฝึกฝนมาเพื่อให้เป็นครูสอนทักษะการพูดโดยเฉพาะและบางคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด

ลมไชย เจริญวงศ์ (2528 : 83-87) ได้วิจัยเรื่อง "การนำเสนอโปรแกรมการจัด กิจกรรมการสอนทักษะการพูดในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่า การฝึกทักษะการพูดนั้น ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ครูใช้วิธีกำหนดหัวข้อให้ นักเรียนพูดตามใจ ส่วนความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการที่ครูใช้ในการสอนทักษะการพูดคือ การสอนปัญหาให้นักเรียนได้วาที่ตามกฎเกณฑ์ หรืออภิปราย แหล่งศึกษาเพิ่มเติมในการสอนทักษะ การพูดของครูคือ หนังสือ เอกสาร วารสาร ต่าง ๆ ส่วนแหล่งศึกษาเพิ่มเติมของนักเรียนคือ วิทยุ และโทรทัศน์

ในด้านประโยชน์และความต้องการที่มีต่อกิจกรรมการพูดนั้น ครูส่วนใหญ่เห็นว่าทำให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่า ทำให้ได้รับประสบการณ์ กว้างขวางขึ้น

ในด้านการประเมินผล ทั้งครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีการส่วนใหญ่ ที่ครูให้คือ การสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะ การพูดนั้น ทั้งครูและนักเรียนต่างก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ยังต้องปรับปรุง

โอภาส สุกใส (2521 : 91-93) ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม วิชาภาษาไทยเรื่อง "การอ่านเพื่อความเข้าใจ" สำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง"

ผลการ วิจัยปรากฏว่า แบบเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพถึงเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนบทเรียนและหลังเรียนบทเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีความสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือ ผู้เรียนบทเรียนนี้มีพัฒนาการในการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ปริยดา จันทรโรจน์ (2522 : 60-65) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะและไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี" โดยใช้แบบฝึกหัดสำหรับใช้สอนเสริมทักษะการอ่านจากเรื่องที่ได้สำรวจแล้วว่าอยู่ในความสนใจของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม จำนวน 15 แบบฝึก ผลการวิจัยปรากฏว่า ก่อนเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลังการเรียน สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยมีขนิมเลขคณิตของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่าการสอนอ่านโดยครูใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะเข้าประกอบการสอนให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดในขณะที่เรียนด้วยนั้น ให้ผลดีว่าการสอนโดยวิธีให้นักเรียนอ่านแล้วมีครูเป็นผู้อธิบายชี้แนะแต่เพียงฝ่ายเดียว

ชูลี ชีชาวลกิจ (2526 : 54-57) ได้วิจัยเรื่อง "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหาร 44 คน อาจารย์ภาษาไทย 116 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 390 คน ในโรงเรียน รัฐบาล 20 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอโครงการ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาในชั้นเรียนที่จัดในระดับมากมีดังนี้ กิจกรรมการฟัง คือ การฟังครูหรือเพื่อนเล่าเรื่อง การฟังรายงานของเพื่อนหรือกลุ่ม กิจกรรมการพูดคือ การพูดหน้าชั้น กิจกรรมการอ่านคือ การอ่านแล้วตอบปัญหาจากตอนที่อ่าน และการฝึกอ่านในใจแล้วจับใจความสำคัญ กิจกรรมการเขียนคือ การย่อความจากเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านมา

กิจกรรมการใช้ภาษานอกชั้นเรียนที่จัดในระดับมากมีดังนี้ กิจกรรมการฟัง คือ การฟังอภิปราย ปาฐกถา โต้วาที หรือต่อกลอนสด และการฟังเพลงหรือดนตรี กิจกรรมการพูดคือ การจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขนักเรียนที่มีปัญหาในการพูดและการจัดอภิปราย หรือโต้วาที กิจกรรมการอ่านคือ การอ่านและค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด กิจกรรมการเขียน คือ การประกวดการแต่ง

บทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรอง การประกวดการเขียนคำขวัญ โฆษณา หรือจดหมาย และการจัดแสดง ผลงานที่ชนะเลิศการเขียนในโอกาสต่าง ๆ

สุปรیتی อ่อนหวาน (2529 : 72-74) ได้วิจัยเรื่อง "ความสนใจในการอ่านหนังสือ ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 848 คน พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง สนใจอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี (นิทาน นวนิยาย และเรื่องสั้น) สารคดี กวีนิพนธ์หรือบทร้อยกรองมาก นักเรียนชายสนใจอ่านเรื่องสั้น นิทาน และสารคดี มากตามลำดับ ส่วนนักเรียนหญิงสนใจอ่านเรื่องสั้น นิทาน และนวนิยาย มากตามลำดับ นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงสนใจอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่ง ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

วัลย์ภรณ์ อาทิตย์เที่ยง (2529 : 80-81) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความ เข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะภูมิหลังต่างกัน" ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนหญิงมีความสนใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มีอายุน้อย มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีอายุมาก นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชา ภาษาไทยมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย นักเรียนที่มีสติการขาดเรียนน้อยมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีสติการขาดเรียนมาก นักเรียนที่มีผู้ปกครองจบการศึกษาระดับสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำ และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียน ที่อยู่โรงเรียนขนาดใหญ่มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนอยู่ใน โรงเรียนขนาดเล็ก

พิศมัย สิงห์แก้ว (2520 : 103-104) ได้วิจัยเรื่อง "การใช้เรื่องสั้นของมนัส จรรยาองค์ สอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์" ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการทดสอบ สอนระหว่างกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุม แสดงว่าการสอนโดยใช้เรื่องสั้น

ของ มโนัส จรรย์รงค์ จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจและความสามารถด้านการเขียน
เชิงสร้างสรรค์สูง

วรรณภา บัวเกิด (2520 : 49-51) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้
เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3" ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียน
เรียงความของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความของ
นักเรียนอยู่ในระดับสูง ส่วนทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียน
หญิงจะมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนชาย แต่จะมีทักษะการ
เขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

วรวรรณ วสุกุล (2533 : 79-82) ได้วิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้ภาษา
ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 " โดยใช้แบบทดสอบการฟัง การพูด
การอ่าน และการเขียน กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 345 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการ
ใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
และความสามารถเฉลี่ยในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ
ความสามารถในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน

มณฑนา วัฒนถนอม (2524 : 60) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริม
ทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีการฝึกสะกดคำและวิธี
สัมพันธ์ทักษะ" ผลการวิจัยพบว่า การสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำด้วยวิธีการสะกดคำ
และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทำให้นักเรียน 2 กลุ่ม มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ .01 การสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะให้ผลดีกว่าวิธี
การฝึกสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มได้แสดงความเห็นว่า ชอบการ
เรียนซ่อมเสริมเพราะบรรยากาศการเรียนสนุกสนาน ไม่เบื่อง่าย ได้ทำกิจกรรมเล่นเกมแปลก ๆ
และทำให้ตนเองมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้น

นิคเวท ลัดดากุล (2524 : 51) ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ เพื่อการเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนั้น เมื่อนักเรียนเรียนจบแล้ว สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และเมื่อทำแบบทดสอบหลังเรียนแล้วได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แสดงว่าแบบฝึกทักษะนี้มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน มีความสามารถและทักษะในการเขียนเพิ่มขึ้น ผลการสอบก่อนและหลังการสอนของแบบทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบฝึกทักษะนี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนดีขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

จูดิธ แอนน์ รังเคิล (Judith Ann Runkle 1972 : 4121- A) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการประชุมกลุ่มย่อยในการสอนวาทวิทยา ข้อมูลได้จากครู 27 คน การวิจัยทำในระหว่างปี การศึกษา 1970-1971 ผลการวิจัยพบว่า 74 เปอร์เซ็นต์ของครูใช้เทคนิคการประชุมกลุ่มย่อย ในการสอนวาทวิทยา 30 เปอร์เซ็นต์ ของหลักสูตรวิชานี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคการประชุมย่อยในเรื่อง การอภิปราย การสนทนา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญของการสอนวาทวิทยา

วิลเลียม หลุยส์ (William Louis 1975 : 894-A) ได้วิจัยเกี่ยวกับการกำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวาทนิเทศ เขาตั้งสมมติฐานไว้ว่า จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่สร้างขึ้นจะเหมาะสมกับการสอนทักษะการพูด กระบวนการและวิธีการที่เขาใช้คือเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมขึ้นหลังจากที่ได้วิเคราะห์จุดมุ่งหมายเฉพาะเนื้อหาวิชา กิจกรรม และหลักเกณฑ์ในการ วัดผล แล้วนำไปใช้กับโรงเรียนที่อยู่ในโครงการ 10 แห่ง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข ในที่สุดก็ได้จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะใช้ในบทเรียนโปรแกรมในแขนงการสื่อสารด้วยคำพูด ผู้วิจัยสรุปว่า ผลจากการวิเคราะห์สมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้เป็นที่ยอมรับ จุดมุ่งหมายนั้นสามารถนำไปใช้ในการสอนการพูดได้เป็นอย่างดี

แคนซ์ เจนไทล์ และเมอร์นา แม็ค มิลลาน (Lance Gentile and Merna McMillan 1977 : 146-A) ศึกษาทักษะการอ่านของครู 348 คนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับปริญญาโท ทั้งหมดเป็นครูสอนอ่านในระดับประถมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย จำนวน 62 แห่งทั่วสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า ครูเหล่านี้ขาดความสามารถในการอ่านเป็นอย่างมาก เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของครูเหล่านี้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ฮาร์ทวิกเซน เอ็ม คิป (Hartvigsen M. Kip 1981 : 211-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพและความสำคัญระหว่างการเขียน เรียนในห้องเรียน และการเขียนเรียงความนอกห้องเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มหาวิทยาลัยรัฐวอชิงตัน เพื่อศึกษาความคล้ายและความแตกต่าง ระหว่างคุณภาพของการเขียนในห้องเรียน และนอกห้องเรียน พบว่าประสิทธิภาพของงานเขียนทั้งในและนอกห้องเรียนไม่แตกต่างกัน ค่าเฉลี่ยของคะแนนเรียงความในห้องเรียน ค่าเฉลี่ยของ คำในแต่ละย่อหน้า และแต่ละข้อความ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดดังกล่าวมาแล้ว พบว่า การศึกษาในเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งด้านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เน้นในการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน และศึกษาวิธีที่เหมาะสมในการสอนทักษะทางภาษาเพื่อประโยชน์แก่ครูผู้สอนด้วย